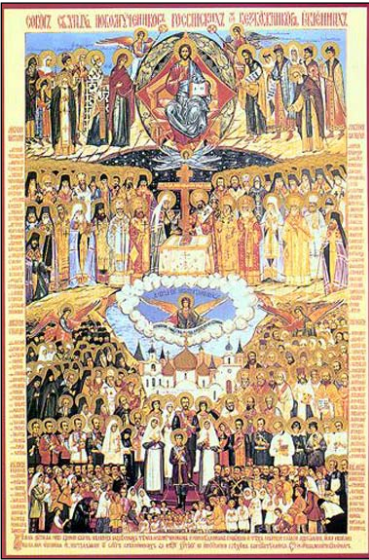

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Μαρτυρίου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας († 4.7.1918)

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΑΓΙΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β΄

Μέρος Α΄

ΕΙΝΑΙ πολύ λυπηρὸ τὸ ὅτι Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, μάλιστα δὲ θεολόγοι καὶ θεολογοῦντες, ἀδυνατοῦν νὰ ἐμβαθύνουν στὰ τρομακτικὰ γεγονότα τῆς Ρωσικῆς Ἐπανάστασεως (1917).

Ἡ χριστιανικὴ θεώρησις τῆς Ἱστορίας παραδόξως ἀγνοεῖται, τὰ δὲ φρικτὰ ἐγκλήματα ἐκείνης τῆς περιόδου παρουσιάζονται ὡς μία ἀπλῆ δίωξι τῶν Ρώσων «εὐγενῶν» καὶ κατάλυσι τοῦ ρωσικοῦ φεουδαλισμοῦ!

Προξενεῖ μάλιστα ἰδιαίτερη ἀγανάκτησι τὸ ὑποστηριζόμενον, ὅτι δῆθεν

«τὰ ἄτομα αὐτὰ ποὺ σκότωσαν οἱ κομμουνισταὶ τὸ 1917 δὲν μαρτύρησαν γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, ἀλλὰ γιὰ τὰ ἀτομικὰ τους φεουδαλικά προνόμια καὶ συμφέροντα, καθὼς καὶ γιὰ τὸν ἀρχηγὸ καὶ προστάτη τῶν τόσο ἀδίκων προνομίων τους τσάρο Νικόλαο καὶ τὴν θρησκοθήπητῃ τσαρίνα, τὴν θαυμάστρια τοῦ διαβόητου Ρασπουτίν»!

Τὸ πόσο βλάσφημες εἶναι οἱ ἀπόψεις αὐτὲς θὰ καταδειχθῇ στὴν σειρὰ τῶν ἄρθρων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀκολουθήσουν*.

* * *

ΤΟ 1981, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὑπὸ τὸν Ἁγιώτατον Μητροπολίτην Φιλάρετον, προέβη στὴν Ἀνακήρυξι τῶν

Ἁγίων Νεομαρτύρων τῆς Ρωσίας, θεωροῦσα ὡς Ἁγίους Μάρτυρας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως **μόνον ὅσους ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ Πίστεως** ἀπὸ τοῦ 1917 καὶ ἐξῆς· ὄχι δηλαδὴ ὅλους ἀδιακρίτως τοὺς φονευθέντας, ὡς ἄλλωστε ἐπραξε καὶ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας κατὰ τὸ ἔτος 2000.

Τουλάχιστον 20.000 Ἱερεῖς, 200 Ἐπίσκοποι καὶ ἀναρίθμητοι Λαϊκοὶ ἐξετελέσθησαν, κυκλοφοροῦν δὲ Συναξάρια τῶν Ἁγίων Ρώσων Νεομαρτύρων, στὰ ὁποῖα περιγράφεται τὸ βίαιο τέλος αὐτῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ὁ ἴδιος ὁ Τσάρος Νικόλαος Β΄, ὡς καὶ ὅλη ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια, συναριθμεῖται στοὺς Μάρτυρας, διότι ἐσφαγιάσθη ἀγρίως, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἦταν ὁ Ὁρθόδοξος Μονάρχης, ὁ «Χριστὸς Κυρίου», ὁ βαθύτατα εὐσεβῆς καὶ πρᾶος Αὐτοκράτωρ, πιστὸ τέκνο τῆς Ἐκκλησίας, ἐγνωσμένης ἀρετῆς, συμπαθέστατος στὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ μισητὸς στοὺς ἀθέους.

Οἱ εὐσεβεῖς Ρῶσοι Ὁρθόδοξοι εἶχαν ἀνέκαθεν στὴν συνειδήσι τους ὡς Ἁγίους τοὺς Ρώσους Νεομάρτυρας, τοὺς ἐπεκαλοῦντο στὶς προσευχῆς τους, ἔγραφαν τὰ Μαρτύρια-Συναξάρια τους καὶ ἔβλεπαν θαύματα διὰ πρεσβειῶν των.

Ἡ Ἀνακήρυξις ἦταν ἀπαίτησις τῆς συνειδήσεως τῶν εὐσεβῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ρωσίας, κατὰ δὲ τὸ 1918, ἡ Παρρωσικὴ Σύνοδος τῆς Μόσχας εἶχε προβῆ στὴν ἐτοιμασίᾳ τοῦ ἐδάφους γιὰ τὴν συλλογὴ στοιχείων ἐπὶ τῶν πρώτων τότε Νεομαρτύρων καὶ τὴν Ἀνακήρυξί τους, μάλιστα δὲ εἶχε εὐλογῆσει τὴν ἀπόδοσι τιμῶν εἰς Αὐτούς.

Εἶναι, ἐπαναλαμβάνουμε, λυπηρὸ νὰ ἀγνοοῦνται ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ συντάσσωνται Ὁρθόδοξοι Ἑλληνες μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως· διότι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀπὸ εἰλικρινεῖς Ἱστορικοὺς ἀναγνωρίζεται σήμερα, ὅτι οἱ Κομμουνισταὶ σκοπίμως διεστρεψαν τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, προκειμένου νὰ δικαιολογήσουν τὴν αἱματηρὰ τυραννίᾳ ποὺ ἀκολούθησε τὴν κατάλυσι τῆς Ὁρθοδόξου Μοναρχίας.

Εἶναι πράγματι ἀσύγγνωστο σὲ ἕναν Ὁρθόδοξο νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1917 τὴν ἔκχυσι τοῦ δαιμονικοῦ μίσους ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θρησκείας.

Ὁ νομπελίστας Ρῶσος Ἀλέξανδρος Σολζενίτιν ἐννόησε καὶ διεκήρυξε ὅ,τι οἱ διάφοροι θεολόγοι καὶ θεολογοῦντες παραθεωροῦν:

«Ὁ κόσμος ποτὲ μέχρι τώρα δὲν εἶχε γνωρίσει μιὰ ἀθεΐα ὠργανωμένη, στρατοκρατουμένη, ἐπίμονα κακό-

βουλη σὰν αὐτὴ ποὺ προπαγανδίζει ὁ Μαρξισμός. Στὸ φιλοσοφικὸ σύστημα τοῦ Μὰρξ καὶ τοῦ Λένιν καὶ στὴν καρδιὰ τῆς ψυχολογίας του, τὸ μῖσος κατὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ κύρια κινητήρια δύναμις, πολὺ πρὸ βασικῆ ἀπ' ὅλες τὶς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς ἐπιδιώξεις, ὁ στρατευμένος ἀθεϊσμός στὴν κομμουνιστικὴ τακτικὴ δὲν εἶναι περιπτωσιακὸς ἢ περιθωριακὸς ἢ ἕνας δευτερεύων σκοπός, ἀλλὰ ὁ κεντρικὸς τῆς ἄξων. Ὁ Κομμουνισμὸς γιὰ νὰ ἐπιτύχη τοὺς σατανικοὺς σκοποὺς του, ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐξουσιάξη σ' ἕναν πληθυσμὸ, ποὺ ἡ καρδιά του εἶναι ἄδεια ἀπὸ θρησκευτικὰ καὶ πατριωτικὰ συναισθήματα, πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν καταστροφὴ τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ. Οἱ κομμουνιστὲς διακηρύττουν φανερὰ καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς σκοποὺς τους, ὅπως καὶ φανερὰ τοὺς ἐφαρμόζουν μὲ ἀκρίβεια».

Γι' αὐτὸ ἄλλωστε μὲ ἀπερίγραπτο μῖσος ἐδολοφόνησαν ἀγρίως τὴν ὀρατὴ κεφαλὴ τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Πατριωτισμοῦ στὴν Ρωσία, τὸν Τσάρο Νικόλαο.

Προτοῦ ὅμως νὰ προχωρήσουμε στὴν διήγησι τοῦ Βίου τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Νικολάου, ὡς καὶ τῆς Οἰκογενείας του, θεωροῦμε σκόπιμο νὰ ἀρχίσουμε μὲ ἕνα θαῦμα τοῦ Ἁγίου, προκειμένου νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία Του.

* * *

ΟΙ ΣΕΡΒΟΙ ἦσαν οἱ πρῶτοι, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν τὸ 1930 ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο αὐτῶν τὴν Ἀνακήρυξι τοῦ Τσάρου Νικολάου ὡς Ἁγίου, διότι εἶχαν πεισθῆ γιὰ τὴν ἀγιότητά του μετὰ ἀπὸ σειρὰ θαυμάτων, ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1927, ὁ ζωγράφος Σ. Φ. Κολέσνικωφ, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν σὲ μία νεοπαγῆ Ἐκκλησία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ναοῦμ παρὰ τὴν Ἀχρίδα, σκέφθηκε νὰ ἀγιογραφήσῃ στοὺς τοίχους τὰ πρόσωπα δεκαπέντε (15) Ἁγίων.

Ἐζωγράφησε δεκατέσσερις (14) ἀπὸ αὐτοὺς, ἀλλὰ κάποιον μυστηριώδες αἴσθημα τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο. Ἔτσι, ἀνέμενε ὀλίγον καιρό.

Μία ἡμέρα, κατὰ τὸ σούρουπο, εἰσῆλθε στὴν Ἐκκλησία, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα θαυμάσιο φῶς ἀπὸ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου. Τότε, στὸν

κύκλο, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει κενὸς γιὰ τὴν ἁγιογράφησι τοῦ 15ου προσώπου Ἁγίου, εἶδε τὸ θλιμμένο πρόσωπο τοῦ Τσάρου Νικολάου! Ὁ ἁγιογράφος, γεμάτος ἔκπληξι καὶ συγκίνησι, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σὰν παραλελυμένος.

Κατόπιν, τοῦ ἤλθε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ζωγραφίσῃ τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε ἰδεῖ. Καὶ ἄρχισε νὰ βάζῃ κατ' εὐθείαν τὰ χρώματα, χωρὶς νὰ σχεδιάσῃ πρωτίτερα.

Ἦλην τὴν ἐπομένη νύκτα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κοιμηθῇ. Τὸ πρῶν ἀποτελείωσε τὸ ἔργο του μὲ ἓνα τέτοιο ζῆλο, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε αἰσθανθῆ ποτὲ στὴν ζωὴ του:

«Ζωγράφησα χωρὶς φωτογραφία. Τὸ πρόσωπο τοῦ Τσάρου εἶχε ἐκτυπωθῆ στὴν μνήμη μου»!

(Ἔπεται τὸ Μέρος Β')

(*) Ἡ σειρά τῶν ἄρθρων αὐτῶν (Α'-Ζ'), εἶχε παρουσιασθῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 197-198/Μαῖος-Ἰούλιος 1985 - ἀριθ. 209-211/ Μάϊος-Ἰούλιος 1986. Ἡ παροῦσα μορφή εἶναι βελτιωμένη καὶ ἐπηυξημένη. Στὸ τέλος θὰ παρατεθῆ καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.